

които бѣха легнали връзъ прага, съ вѣрно впити въ нея влажни очи, стѣпи чевръсто на жълтата зенгия, метна се на синьото седло, размахна рѣка на Ракида и майка ѝ, които бѣха застанали поразени предъ кѣщния входъ, бодна жребца, отмина срѣдъ облаци прахъ.

На заникъ небето свѣтлѣеше въ тънка позлата, връзъ която се облѣгнаха далечни пепелявосини хълмове.

13.

Часть отъ ловджийската глота се бѣше завърнала въ Търновъ, а другитѣ бѣха останали въ гората да дирятъ загубеното момиче, когато Мария излетѣ съ луда бързина по Болярски рѣтъ, премина безъ да се спре преднитѣ, затворени дворчета на крепостъта, не погледна никого, не продума никому, скочи отъ жребца предъ малкия входъ на палата, изтича нагоре по стълбитѣ, затвори се въ стаята си, хвърли колана, щита и копието на земята, падна възъ ложето си и остана така, закрила глава въ възглавето, неподвижна, сякашъ мъртва.

Въ стаята се втурна Дафина, изплашена, тревожна, съ зачервени отъ плачъ очи. Изтърча до девойката, помъчи се да дигне главата ѝ.

— Света Филотейо! Жива и здрава е! Благодаря ти, света Троице! Загубила ли бѣше пѣтя? Какво ти се случи? Болна ли си? Маро! Марио! Защо не ми отвърщашъ? Боже, какво му е на това дете!

Влѣзоха тѣли орѣженосци, песяци, прислужници. Застанаха неподвижно до прага, съ широко отворени очи, очудено втречени въ момичето. Следъ малко дойде госпожа Теодора, накара ги да излѣзятъ навънъ, остана сама съ Дафина, седна до ложето край момичето.

— Марио . . . — позова тя тихо и погали съ рѣка главата на царкинята. — Не се плаши . . . Кажй . . . Случи ли ти се нѣщо по пѣтя?

Момичето полека се надигна, седна. Очитѣ му бѣха сухи, блѣскави. Рѣцетѣ му леко треперѣха въ ледена треска. То прихвана челото си.

— Боли ме глава. Не ми е добре . . . Ще си легна, оставете ме . . .